

Old Joy - (2006)

Etter mange år med filmtitting og et utall filmer, forventer man seg alltid noe når man ser film.

Et eller annet kommer til å skje, tenker man. Oj, han der er er slem. Det er noe som lusker i mørket der. Hva da hvis det egentlig ikke skjer noe? Man bare viser ting akkurat som de er. Som i Old Joy. To kompisar reiser på tur i skogen, kjører seg bort, finner stedet, drikker øl, bader, masserer hverandre litt, reiser hjem. Og det er vel det, egentlig. Filmen var en del av et seminar som skulle utfordre de vanlige normene for historiefortelling, uten at jeg skjønner helt hvordan. Filmen fortelles kronologisk over to dager og en natt, så det må i så fall være det motsatte de har tenkt her: Hvordan fortelle en historie rett fram uten noen krumspring. Hvis man da tenker på forventninger man har til film, har de i hvert fall utfordret dem. Nettopp ved at det egentlig ikke skjer noenting. På mange måter stiller Old Joy mange interessante spørsmål. Hvordan var egentlig forholdet mellom han ene og hans gravide kone? Hadde det skjedd noe i fortiden mellom de to kameratene? Har de et lite Brokeback Mountain-øyeblikk i skogen der? Og hva var det han drev med på slutten der? Får vi svar på noe av dette? Nei.

Tilbake til forventningene; jeg forventet meg en dørgende kjedelig affære med masse bilkjøring og stillhet og en trang til å vise absolutt alt som skjedde under turen. Hvert eneste skritt, hele prosessen med å mekke en joint, kle av seg også videre. Jeg fikk akkurat det jeg forventet, forutenom en ting: den var faktisk ikke så kjedelig som jeg trodde. Jeg må innrømme at hvis poenget var å overraske med en film hvor det som skjer kan oppsummeres i en bisetning, så ble jeg positivt overrasket. Det er vanskelig å forklare hvorfor, men jeg ble fascinert av det møysommelige. Will Oldham gjør en fin karakter, det samme med Daniel London. Fint samspill. Problemet ligger selvfølgelig i at dette ikke utvikles noe. Ingen av spørsmålene som blir stilt blir besvart og poenget med filmen blir uklart. Og filmer må jo ha et poeng. Hva er vitsen med film hvis ikke? Vi får noen anelser og hint underveis, og man skjønner misunnelsen de har til hverandres liv. Dessuten følte jeg en nerve under hele filmen, hvor det føltes ut som at det skulle skje noe hele tiden. Ting fra fortiden skulle komme fram, han ene skulle morde han andre, et monster i skogen. Jeg har sett for mye film. For ingenting skjedde, og jeg synes nesten det var litt deilig. Fin musikk. Forresten.

Blogg

[Gjemmestedet](#)

Dato

27. november 2006

Forfatter

[djtokyoboogie](#)

Les mer

Forrige:

[Monks - The Transatlantic Feedback \(2006\)](#)

Neste:

[The Whispering of the Gods \(2005\)](#)